

Boter Jazbec da Čukčku priložnost

Ves otožen je Čukčuk sédel na vejo, ki se je pozibavala v rahlem vetriču tik nad Jazbečevim brlogom. Jazbec je bil doma. Povečerjal je že in zdaj se je zleknil na svež, hladen večerni zrak pred svojim glavnim rovom in občudoval zvezdno nebo.

„Kaj te tare, Čukčuk?“ ga je vprašal boter Jazbec.

„A, nihče me ne razume ...“ je potožil Čukčuk, „tudi vi me ne boste, boter Jazbec.“

„Preizkusi me.“

„... Torej, danes sem imel čudovite sanje. Sanjal sem, da sem riba. Plaval sem po potoku in se podil med skalami ... No, saj vem, riba ali raca res ne morem postati, ker ne znam plavati in se vode nekoliko bojim. Toda morda ... mislil sem ... morda bi bil lahko polh ... ali ... ali pa ... jazbec! Mislite, boter Jazbec, da bi lahko postal jazbec?“

Boter Jazbec je privzdignil obrvi, nagrbančil čelo, se nežno, čeprav nekoliko pomilovalno nasmehnil in dejal: „Ja, pravzaprav mislim, da bi bil prav super jazbec.“

„Res?!“ Čukčuk je planil k njemu.

„Res mislite, da bi ... torej jaz, ki sem vendar čuk ... torej res? Kar takoj bi rad postal jazbec!“

„Ni problema. Nekaj časa lahko živiš pri meni. Moja družina je odšla na počitnice k stricu v sosednji gozd. Medtem te bom naučil, kako se mora obnašati pravi jazbec. Čez teden ali dva si boš lahko že sam kopal svoje rove in gradil brlog.“

„Tega ne morem verjeti. Kako dobri ste z mano! Lahko kar začneva?“

„Najprej ti bom povedal nekaj pravil, ki si jih moraš zelo dobro zapomniti. Najprej: jazbec živi v brlogu. V brlog vodi glavni in mnogo stranskih rofov, da vedno lahko pobegne, če ga kdo preganja. V svojem brlogu ima jazbec spalnico, ki je vedno zelo čista, in stranišče. Tega je treba tudi kdaj očistiti in to mi boš, recimo, pomagal ti danes. No, potem: jazbeci jemo polže, kače ...“

„Pa menda ne kač, jaz že ne bi jedel kač ...“

„Če hočeš biti pravi jazbec ...“

„No, prav, poskusil bom ...“

„In seveda, najpomembnejše pri vsem skupaj je: jazbeci ne letajo!“

„Kaj?“

„No, seveda; ali si kdaj že videl kakšnega jazbeca, kako se spreletava nad krošnjami?“

„Neeee, seveda ne ...“

„Moral se boš odpovedati letenju.“

Zavladala je tišina. Prekinilo jo je dobrovoljno godrnjanje botra Jazbeca. Tiho si je brundal neko pesmico in se odpravil v brlog.

„No, pridi z mano. Najprej bova očistila stranišče, potem pa mi boš pomagal popraviti vzhodni rov. Zadnje neurje ga je čisto razdejalo.“

Čukčuk se je stisnil skozi mrzli podzemni rov v prostor, kjer naj bi

bilo odslej njegovo bivališče. Nikoli še ni bil v Jazbečevem brlogu. Moral si je priznati, da si je tak dom predstavljal čisto drugače. Četudi je Jazbečeva družina skrbela za red in čistočo v svoji spalnici, je bilo vse blatno in zatoхло. Nič svežega zraka in vetra kot v krošnji njegove stare smreke. Čuden smrad. In črna tema!

„Tako temno je tukaj.“

„Saj si vendar nočni ptič. Tema te ne sme motiti ... No, oprosti, ti sploh nisi več ptič ... Ti si jazbec.“

Čukčuk je začel ubogljivo popravljati. In ko sta popravila tudi vzhodni rov, je bil Čukčuk ves umazan in utrujen.

„Tako, zdaj pa solata iz deževnikov za posladek, ker si bil tako priden. Potem pa greva spat, pozno je že!“

